

David
Williams
Stelt voor...

Voor Heath
en zijn prachtige glimlach,
liefs,
David x

Voor Robbie,
liefs,
Adam x

Tekst: David Walliams / Illustraties: Adam Stower
Marmelade de oranje panda
Tekst © 2022 David Walliams
Illustraties © 2022 Adam Stower
Belettering auteursnaam © 2010 Quentin Blake
© 2023 voor het Nederlandse taalgebied:
Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Vertaling uit het Engels: Clavis Uitgeverij
Oorspronkelijke titel: *Marmalade The Orange Panda*
Oorspronkelijke uitgever: HarperCollins Children's Books, Londen
Trefw.: anders zijn, zelfvertrouwen
NUR 273
ISBN 978 90 448 4902 8
D/2023/4124/012
Alle rechten voorbehouden

De auteur en de illustrator behouden het morele recht
om erkend te worden als makers van dit werk.

www.clavisbooks.com

MARMELADE DE ORANJE PANDA

GEÏLLUSTREERD
DOOR DE GEWELDIGE
Adam
Stower

Clavis

Op een ochtend, diep in het bos,
werd een prachtige babypanda geboren.

Deze panda was anders dan alle anderen,
omdat hij een oogverblindende oranje vacht had.

De mama van de baby was verrast.
Panda's zijn altijd wit met zwarte stukjes
of zwart met witte stukjes.

Toch kon ze niet **VERLIEFDER** zijn.

'Ik noem je ... **Marmelade!**' fluisterde ze terwijl
ze haar eerste kind in haar armen wiegde.

Al snel werden ALLE panda's in het bos wakker.

Ze verzamelden zich om het nieuwste lid van hun schande te zien.

JA! Een groep panda's heet ECHT zo! Een *schande* panda's!

'Nee! NEE! NEEEEE!' zei de Oude Panda.

'Deze vreemde beer hoort NIET bij ons!'

'Maar waarom?' protesteerde zijn mama.

'Hij is een schande voor de SCHANDE!'

'Zo is 't!' zeiden de anderen instemmend.

'Marmelade is helemaal perfect!' zei ze.

Er rolde een traan over haar wang.

Hij landde op de neus van haar zoon. DRUP!

Toen Marmelade opkeek, zag hij zijn moeder

hulen. Hij voelde zichzelf ook verdrietig.

*Misschien hebben de andere panda's gelijk,
dacht hij. Misschien hoor ik hier niet.*

Terwijl zijn mama bamboescheuten verzamelde, sloop Marmelade stiekem in zijn eentje naar de rivier. Hij keek naar zijn spiegelbeeld. De andere panda's hadden gelijk. Hij was anders.

Daarom besloot hij om eropuit te gaan, om erachter te komen waar hij thuis zou kunnen horen. Marmelade sprong op een boomstam ... **HUP!**

... en begon over de rivier te dobberen.

De boomstam *gleed langs* een *waterval* naar beneden.

Toen de rivier breder en langzamer werd, zag de baby panda alle vreemde en wonderbaarlijke wezens van het bos voor de allereerste keer.

Slurpende wolven.

Luipaarden die *op de loer* liggen.

Alligators die **Spetten en Spatten**.

Plotseling werd
Marmelade
omhooggegooid
in de lucht.

WOESJ!

Een paar apen verstopten
zich in een boom.

‘Is het een aap?’

‘NEE!’

‘Maar hij lijkt op ons!’

‘Hij is oranje! Dat is alles!’

Gooi hem terug in de rivier!’

WOESJ!

Net voordat
Marmelade het water raakte,
bleef hij hangen
in de snavel van een ibis.

HAP!

De vogel *vloog* hoog boven
de toppen van de bomen om zich
bij zijn soortgenoten te voegen.

FLAP!

FLAP!

FLAP!

‘Is hij een van ons?’

‘Rare vogel als dat zo is!’

‘Kijk naar zijn kleur.

Die is zoals de onze!’

‘Helemaal niet

zoals de onze!’

‘Breng hem terug naar waar
je hem vandaan hebt!’

Daarop liet de ibis
de baby panda
vallen
uit zijn snavel.

WOESJ!

Marmelade viel
door de bomen
en
landde op de rug
van een
slapende tijger!

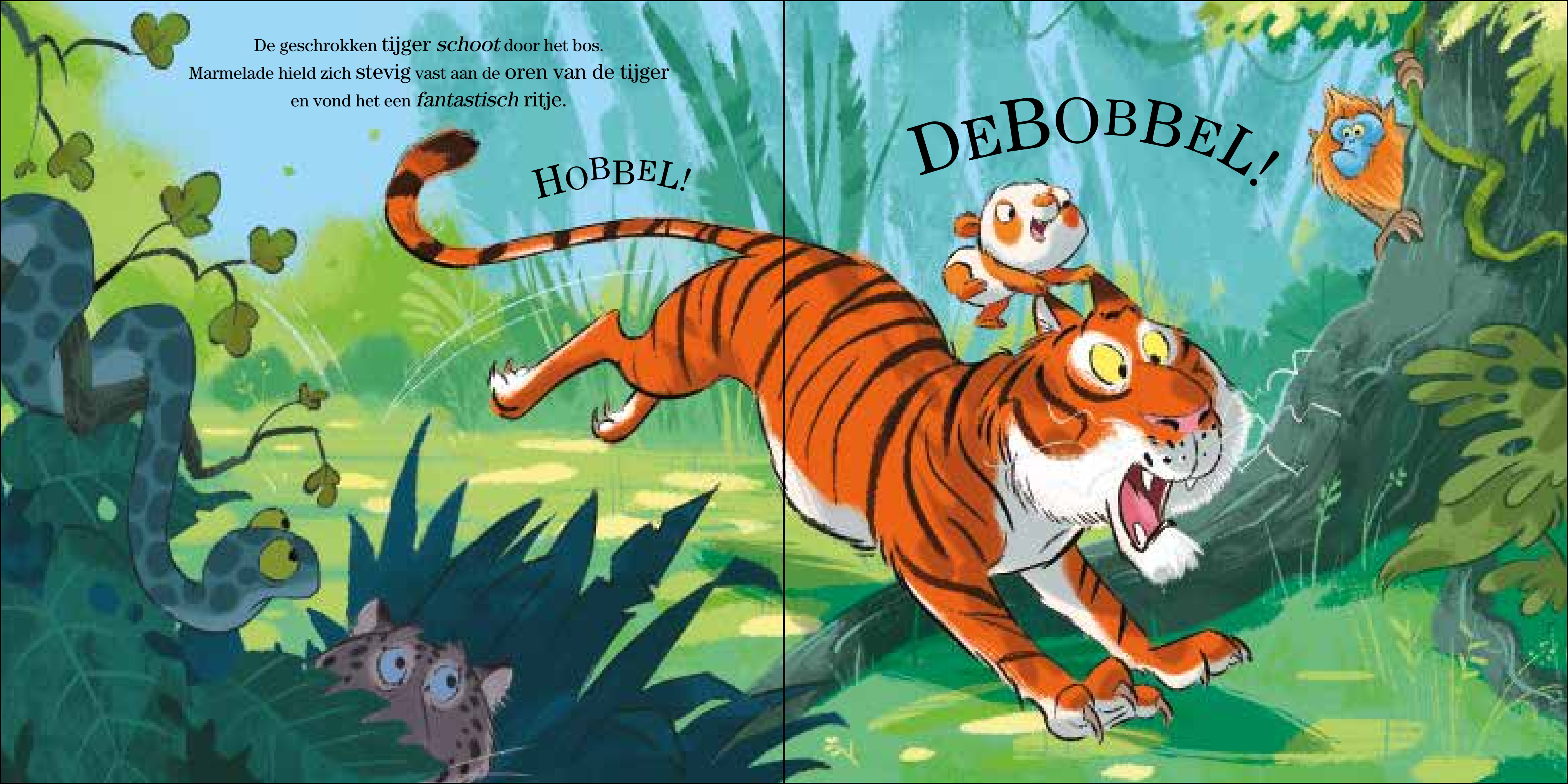
PLOF!
‘RAWR!’

De geschrokken tijger *schoot* door het bos.
Marmelade hield zich stevig vast aan de oren van de tijger
en vond het een *fantastisch* ritje.

HOBBEL!

DEBOBBEL!

De tijger stopte op een open plek waar een groep van de grote oranje katten aan het wachten was.

‘KIJK! Een tijgerwelpje!’

‘Doe niet zo mal! Dat is GEEN tijger!’

‘Wat *is* het dan?’

‘Ik denk dat het een panda is!’

‘Panda’s zijn niet oranje!’

‘Laten we hem opeten, dan komen we erachter!’

De tijgers begonnen hun lippen te likken.

SLURP!

SLURP!

SLURP!

Omdat hij geen mals tijgerhapje wilde zijn, klom Marmelade snel in de dichtstbijzijnde boom.

ZOEF!

Hij ontsnapte, huppelend van tak naar tak, terwijl de hongerige tijgers BRULDEN vanaf de grond.

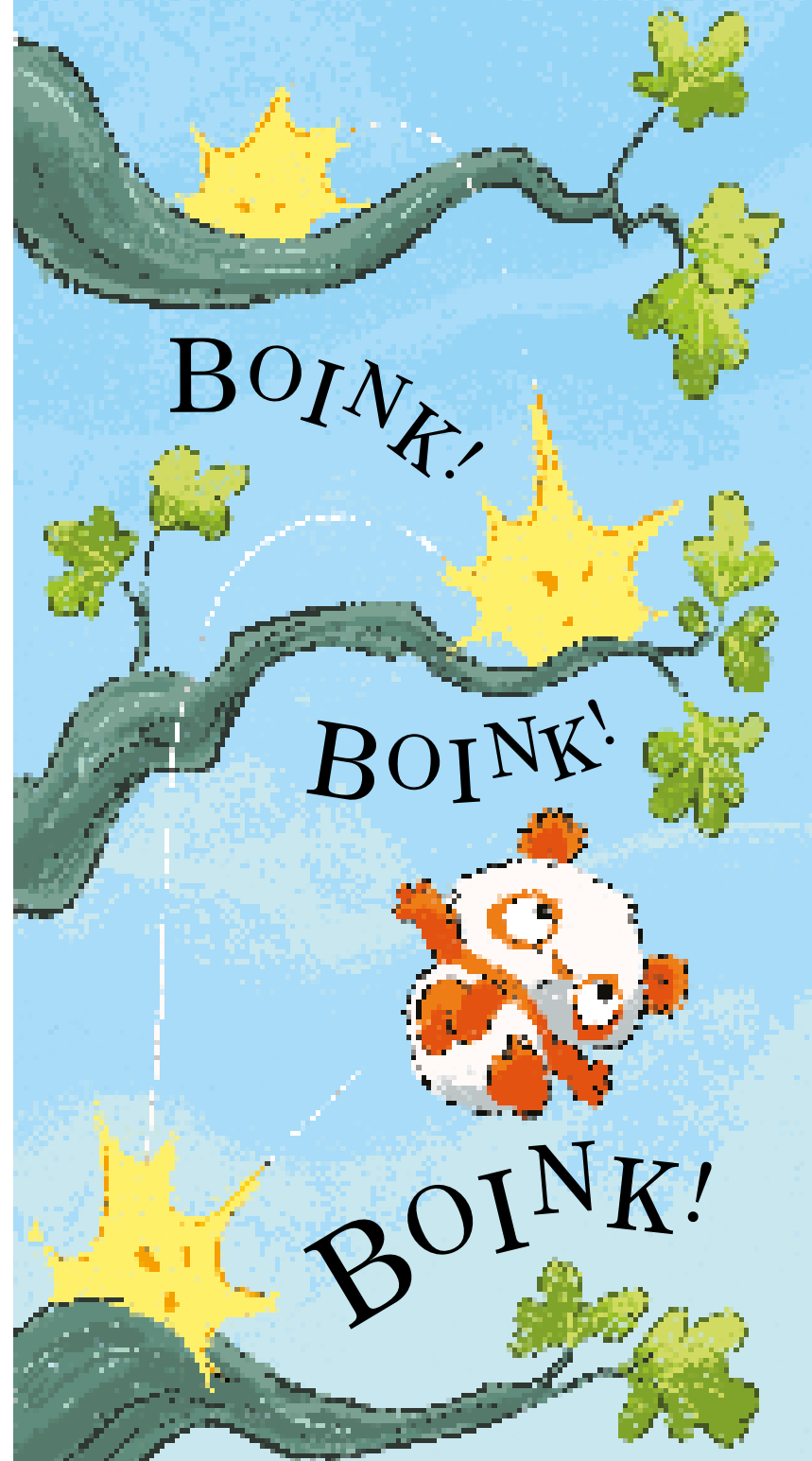

‘RAWR!’

‘RAWR!’

‘RAWR!’

Toen hij zeker wist dat hij ze kwijt was
geraakt, gleed Marmelade naar beneden.
Zijn billen **BOTSTEN** tegen elke tak.

Hij vervolgde zijn weg naar huis
langs de rivieroever.

Marmelade sprong over de kaken
van een hongerig schubdier ...

... gleed naar
beneden
langs een
gemene
slang ...

... en stuiterde op de buik van een
humeurige kraagbeer!

Marmelade vloog door de lucht ...

WOESJ!

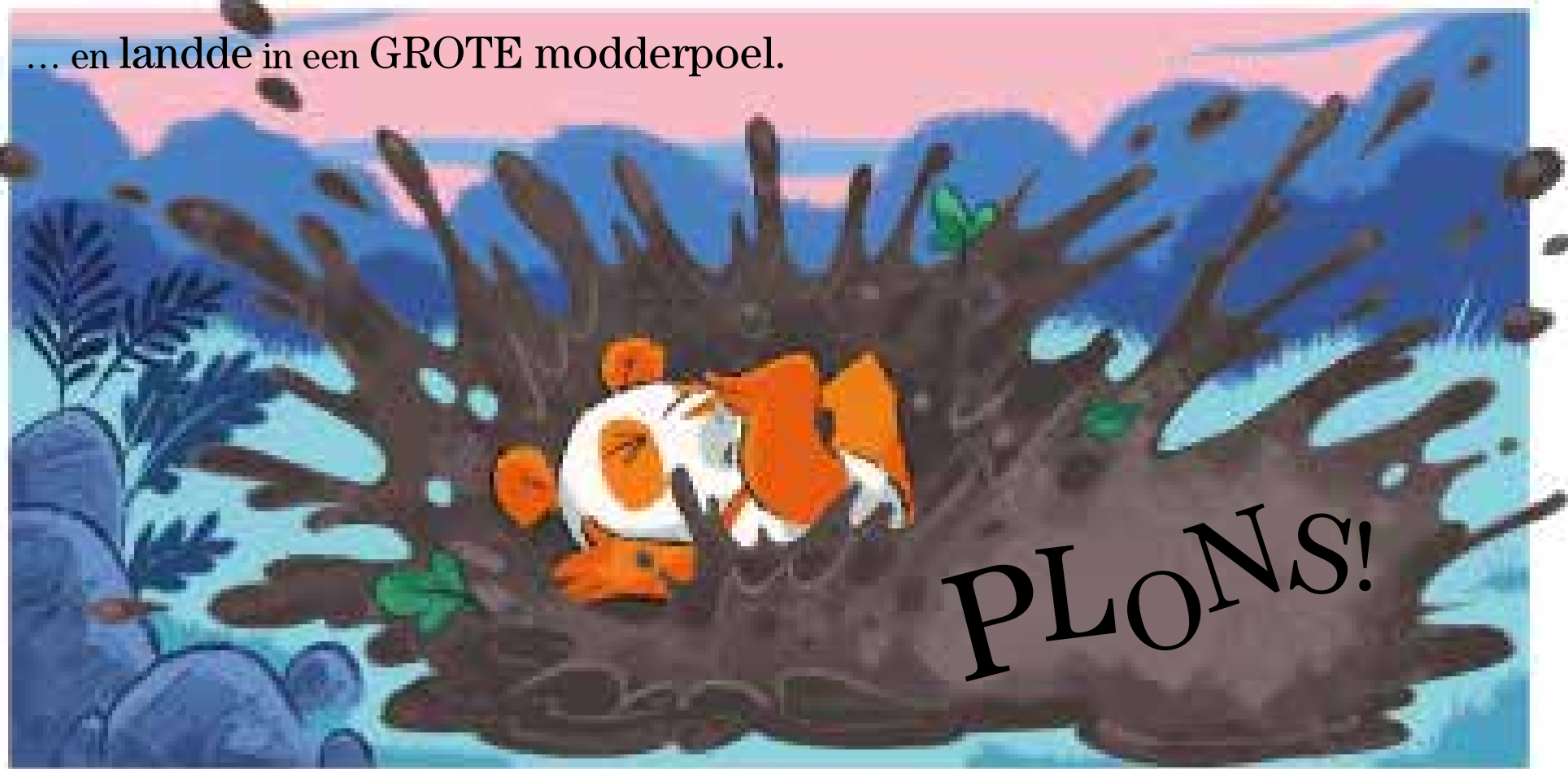
Marmelade keek naar zijn vacht.

Nu had hij donkere vlekken, net als alle andere panda's.

... en landde in een GROTE modderpoel.

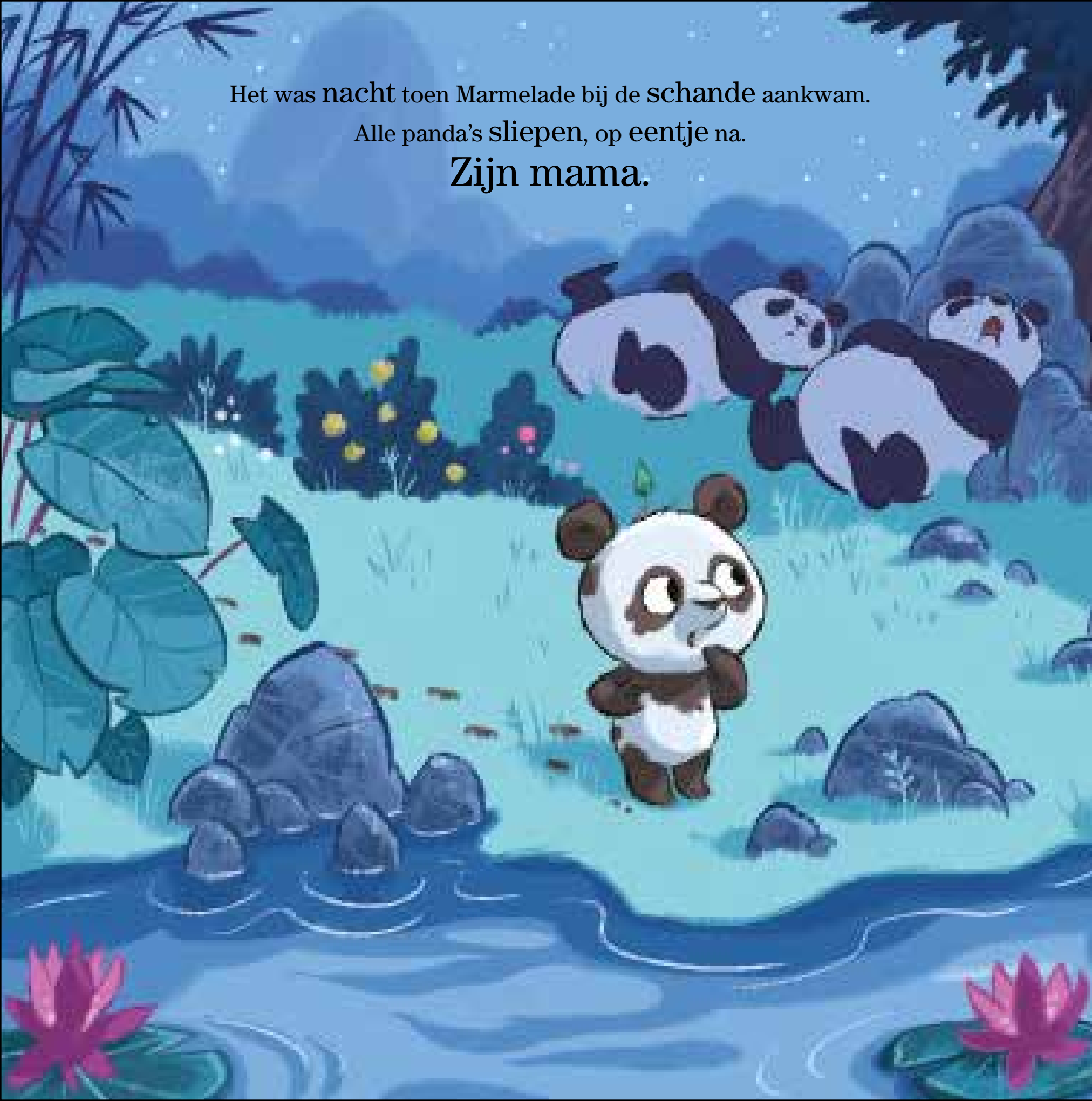
PLONS!

Dolblij dat hij er nu bij zou horen, rende Marmelade met grote passen naar huis.

Het was nacht toen Marmelade bij de schande aankwam.
Alle panda's sliepen, op eentje na.
Zijn mama.

De arme panda zag er doodongerust uit.
Toen Marmelade dichterbij kwam,
herkende ze hem eerst niet, maar toen ...

‘Marmelade? Ben jij dat?’ vroeg ze terwijl ze zich naar haar baby *haastte* en hem in haar armen sloot.
‘O! Marmelade! Ik heb overal in het bos naar JOU gezocht!
Ik dacht dat je voor altijd was weggelopen!’

Zeg, wat is er gebeurd
met je prachtige oranje vacht?’

Ze gaf hem een klopje met haar poot en wolken
vol stoffige modder ontploften in de lucht.

‘O, mijn lieve Marmelade!’ zei mama.
‘Je hoeft nooit te veranderen! Je bent perfect zoals je bent!’

Om het de baby panda beter te laten begrijpen, plukte ze een aantal felgekleurde bloemen uit het bos en wreef ze haar poten ertegenaan.

‘Kijk! Ik kan blauw of roze of paars zijn en dan ben ik NOG STEEDS jouw mama!’

Kleine Marmelade sprong op en neer van opwinding.

POING!
POING!
POING!

Hij plaatste zijn hand op een felgele bloem en wreef het gekleurde stof op de vacht van zijn mama. Samen giechelden ze.

‘HA! HA! HA!’

Ze keken naar de slapende panda's.

‘ZZZZ!’ ZZZZ! ZZZZ!’

‘Denk jij wat ik denk?’ fluisterde ze.

Marmelade knikte enthousiast.

WIEBEL!
WOBBEL!

‘Shhh!’ We moeten wel stil zijn.

We willen ze niet wakker maken. Nog niet, in ieder geval!’

Marmelade en mama verzamelden zoveel mogelijk verschillende felgekleurde planten en bloemen uit het bos.

Al snel hadden ze handenvol poederige verf.

Terwijl de andere panda's sliepen,
gingen de twee aan het werk.

De ene slapende panda verfden ze paars.

Een andere verfden ze roze.

Eentje verfden ze blauw.

Een ander verfden ze groen.

Mama verfdde
zichzelf rood.

Maar ze bewaarden het **BESTE** voor het laatst ...

Terwijl de Oude Panda snurkte, giechelden de twee terwijl
ze hem in alle kleuren van de **REGENBOOG** verfden!

'ZZZZ! ZZZZ! ZZZZ!'

'Hi! Hi! Hi!'

Toen de zon opkwam, werden ALLE panda's wakker en zagen ze dat ze in de gekste kleuren geverfd waren.

'WAT heeft dit te BETEKENEN?'
bulderde de Oude Panda.

Maar hij zag er ZO grappig uit dat ALLE andere panda's lachten.

'HA! HA! HA!'

Toen hij naar zijn bontgekleurde buik keek, barstte de Oude Panda ook in lachen uit. 'HA! HA! Jullie hebben GELIJK! Het maakt niet uit dat we verschillend zijn. We horen ALLEMAAL bij ELKAAR!'

'HOERA!' juichte de hele schande, die niet langer *schandelijk* was.

Mama en Marmelade wisselden een glimlach uit, waarna ze met de bontgekleurde panda's in een feestelijke optocht door het bos liepen.

‘JIPPIE!’

Al snel kwamen ALLE andere dieren er ook bij.

Een kraagbeer verfde zichzelf kastanjebruin.

Een luipaard kleurde zijn vacht limoengroen.

Een slang maakte zichzelf kanariegeel.

Dankzij de kleine oranje panda was elk dier in het bos gelukkig met zichzelf.

Maar niemand was
was gelukkiger dan
Marmelade.

